

som hørende til det absolut sublime i det her land, altid får del i de kulturelle midler?

Kulturministeriets legitimitet, kulturministerens legitimitet vil jo blive undermineret, hvis det pludselig er sådan, at det, alle kan se er fuldstændig fantastisk, ikke kan opnå støtte fra de mange millioner kroner, vi hvert år afsætter på finansloven. Så det her er jo et spørgsmål om kulturpolitikens legitimitet. Er kulturministeren da overhovedet ikke nervøs for at miste legitimiteten i kulturpolitikken?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Overhovedet ikke, ikke et sekund. Det handler om grundlæggende principper i kulturpolitikken, det her. Jeg udnævner i hundredvis af personer til forskellige udvalg, og det har spørgeren også tidligere gjort i sin funktion af god kulturminister. Der er i hundredvis af de beslutninger, som jeg er mere eller mindre uenig i, og så er der i hundredvis af beslutninger, jeg er mere eller mindre enig i.

Men det grundlæggende princip, vi har i det danske kulturliv, er jo, at vi udnævner nogle folk til at træffe nogle beslutninger en armslængde væk fra det politiske system. Hvis vi overhovedet begynder at problematisere de beslutninger, de træffer, eller vil begynde at indskrænke deres magt, så har vi nærmest oplevet det største kulturpolitiske skred i kulturpolitikken i det her århundrede.

Derfor vil jeg kraftigt advare mod de signaler, der kommer her, og derfor vil jeg også kraftigt appellere til at sige: Ja, nu har de truffet nogle beslutninger, det har de gjort velbeggrundet ud fra de samtaler, de har haft, og ud fra de diskussioner, de har haft. De har haft en helhedsplan at tage hensyn til, og de har valgt nogle spændende personer, det må jeg jo give dem, og så må vi gå ud fra, at de er ansvarlige for, at det københavnske teaterliv er rustet til de udfordringer, som det københavnske teaterliv står over for i de kommende mange år, hvor der er et væld af andre tilbud, man bliver konfronteret med inden for alle mulige andre underholdningsbrancher.

Det er jo det ansvar, de har påtaget sig i bestyrelsen – det skal vi da være glade for – og så træffer de deres valg. Det kan vi have vores personlige meninger om, men de træffer deres valg med den kompetence, vi har givet dem.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Man skal virkelig være nervøs for armslængdeprincippet, hvis politikkerne begynder at blande sig i, hvilke repertoarer der skal spilles på de enkelte teatre. Jeg mener heller ikke, vi kan eller skal gribe ind over for bestyrelsen for Københavns Teater.

Jeg påpeger bare, at kulturministeren og det flertal i Folketinget, der støtter kulturpolitikken, vil få et problem, i det øjeblik man bare kan konstatere, at det, der er det bedste, og som alle bare kan se er det bedste, simpelt hen ikke kan opnå støtte.

Mener kulturministeren ikke, at det vil være et problem, hvis det faktisk bliver sådan, at det bedste teater ikke kan spille i Danmark, eller for den sags skyld, for nu at komme ind i filmforhandlingerne, at de bedste filminstruktører ikke længere laver film, fordi det vurderes, at det er bedre – eksempelvis i forbindelse med filmforhandlingerne – at lade markedet bestemme, hvad der er det bedste?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er lige præcis derfor, vi ikke skal blande os i beslutninger, som Københavns Teaters bestyrelse har truffet, og hvor spørgerens parti selv har været med til at udnævne den bestyrelse i enighed. Vi var fuldstændig enige om, hvem der skulle sidde i den bestyrelse.

Inden for filmen er det jo sådan, at der forestiller jeg mig heller ikke, at det politiske system vil gå ind og sige, at x- eller y-instruktør skal have lov til at lave film. Nej, det afgør filminstituttet ud fra de kriterier, vi har fastlagt i det politiske system. Det er ikke sådan, at vi siger, at x, han skal altså have lov til at instruere de film, og at y, hun skal have lov til at instruere de film. Derfor blander vi os ikke i, hvem der får lov til at lave film i Danmark.

Kl. 13.20

Vi blander os i de vilkår, vi giver danske filmproducenter, og vi blander os i de vilkår, som vi giver dansk teater, hvor vi er blevet enige om at lave en konstruktion, Københavns Teater, som skulle styrke det københavnske teaterliv, fordi vi får en modvægt her til Det Kongelige Teater, som er en mastodont, og som klarer det godt. Så har vi nogle mellemstore scener, som nu bliver samlet under én paraply, og som skulle være med til at skubbe det københavnske teaterliv fremad.

Lad os nu se, hvad resultatet af det her bliver om nogle år, når det har virket. Alle gode syste-